

[Aksel Larsen.]

og det har jo vist sig, at alle de saglige Argumenter, vi har kunnet fremføre, er prellet af paa en nogenlunde kompakt Regeringsmajoritet, om hvilken vi egentlig kun ved det, at Flertallet af dens Medlemmer maa antages at være Modstandere af den Lovgivning, der nu gennemføres, men alligevel i Partigrupperne har bøjet sig for en mærkelig indstillet Ministers Indfald. Der er altsaa kun Grund til nu at sige, at vi stemmer imod Lovforslaget om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit siger, at hun vil stemme imod det, fordi det indeholder en svag Mulighed for social Indikations Anvendelse. Vi vil stemme imod det, fordi det saa godt som udelukker den sociale Indikation, og fordi det i den Henseende betegner en Forringelse i Forhold til den hidtidige Praksis, en Forringelse af allerallvorligste Art. Man kan naturligvis ikke i denne Henseende se dette Lovforslag isoleret, man maa se det i Sammenhæng med Lovforslaget om, at § 242 i Borgerlig Straffelov skal udgaa. Forholdet er jo nemlig det, at Anklagemyndigheden hidtil har praktiseret Lovene paa den Maade, at den i de 999 af 1 000 Tilfælde undlod at rejse Sag mod dem, der overtraadte Lovenes hidtidige formelle Bestemmelse, men naar man gennemfører en saa omfattende Revision af Lovgivningen som den, der her sker, og samtidig tager Svangerskabssagerne fra Nævningerne, saa kan Hensigten fra Justitsministerens Side kun være den, at i Fremtiden skal der rejses Sag i alle Tilfælde, hvor der blot er nogenlunde begrundet Mistanke om, at en Lovovertrædelse har fundet Sted. Dette vil sige en ganske betydelig Skærpelse af Straffelovgivningen paa disse Omraader, og vi maa derfor være imod Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel siger, hvad han har sagt før, at Nævningerne har Pligt til at fastslaa, hvad der er Ret efter de skrevne Love. Jeg fastholder som min Opfattelse, at Nævningerne lige saa vel som de juridiske Dommere har Pligt til efter deres bedste Samvittighed at anvende Lovene paa de Tilfælde, der bringes for Retten, og det maa være Nævningerne til ladt med lige saa stor Frihed som de juridiske Dommere at fortolke Lovene, hvis de synes, at Lovens Bogstav ikke passer paa det foreliggende Tilfælde. Hvis noget andet skulde være Meningen med Nævninginstitutionen, hvis, om jeg maa udtrykke det billedligt, Nævningekendelserne kun er

i Overensstemmelse med Lovene, naar de er af en saadan Art, at de kan godkendes af det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, saa maa man min Sandten indføre nogle nye Bestemmelser i Lovene, hvori dette fastslaaes, og hvori der samtidig aabnes Adgang til Dom og Straf over de Nævninger, der skønnes at optræde i Modstrid med, hvad der var Mening. Jeg finder, at de Angreb paa Frikendelser af Nævninginstitutionen, som vi har hørt saa ofte fra det ærede Medlems og andres Side, og som nu blev gentaget, eller som vi i hvert Fald blev erindret om, er mildest talt ubeføjede. Jeg ved ikke, om den omtalte Artikel i „Politiken“ for i Dag er den Svale, som bebuder en sen Sommer. Lovene er jo endnu ikke færdige, og — jeg erkender, det er barokt, men jeg vil alligevel indtil det sidste klamre mig til et blegt Haab om, at Landstinget dog maa være lidt mere anstændigt end Folketingsmajoriteten i hele denne Sag.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel omtalte Lovforslagets Stilling til Nævningerne og nævnte i den Forbindelse en Artikel, der i Dag har staaet i et Blad, som han kaldte Regeringsbladet „Politiken“. Jeg beklager, at „Politiken“, naar den vilde skrive en ledende Artikel om dette Spørgsmaal, ikke har fundet det rimeligt at anføre et eneste af de Argumenter, der er blevet fremført fra Regeringens Side til Fordel for ikke fremtidig at benytte Nævningerne i disse Sager. Men det kan jo ikke være afgørende, om den, der har skrevet denne Artikel, er mere eller mindre grundigt underrettet. Rigsdagen ved jo Besked, Rigsdagen har jo godkendt — og det gælder vel alle Partier undtagen Kommunerne, der jo ikke godkender noget —, at Nævningerne i dette Tilfælde nu ikke havde den Opgave, det tidligere var naturligt at tillægge dem, dels paa Grund af, at Straffen er saa stærkt nedsat, dels paa Grund af, at det vilde være urimeligt at sætte et saa stort Apparat i Gang, efter som Synet paa disse Forbrydelser nu er blevet, dels og endelig, fordi den helt nye Institution, Domsmandsinstitutionen, overhovedet ikke var indført i dansk Ret, da man tidligere diskuterede Spørgsmaalet juridiske Dommere eller Nævninger. Det er vist heller ikke undgaaet nogens Opmærksomhed, at Formanden for Kommissionen, nu afdøde Rigsadvokat Goll, udtrykkelig og netop i „Politiken“ har gjort opmærksom paa, at hvis Domsmandsinstitutionen havde været indført, dengang Kommissionen udførte sit Arbejde, saa